PARANTEZE DUPĂ CINCISPREZECE ANI DE LA CUTREMUR.

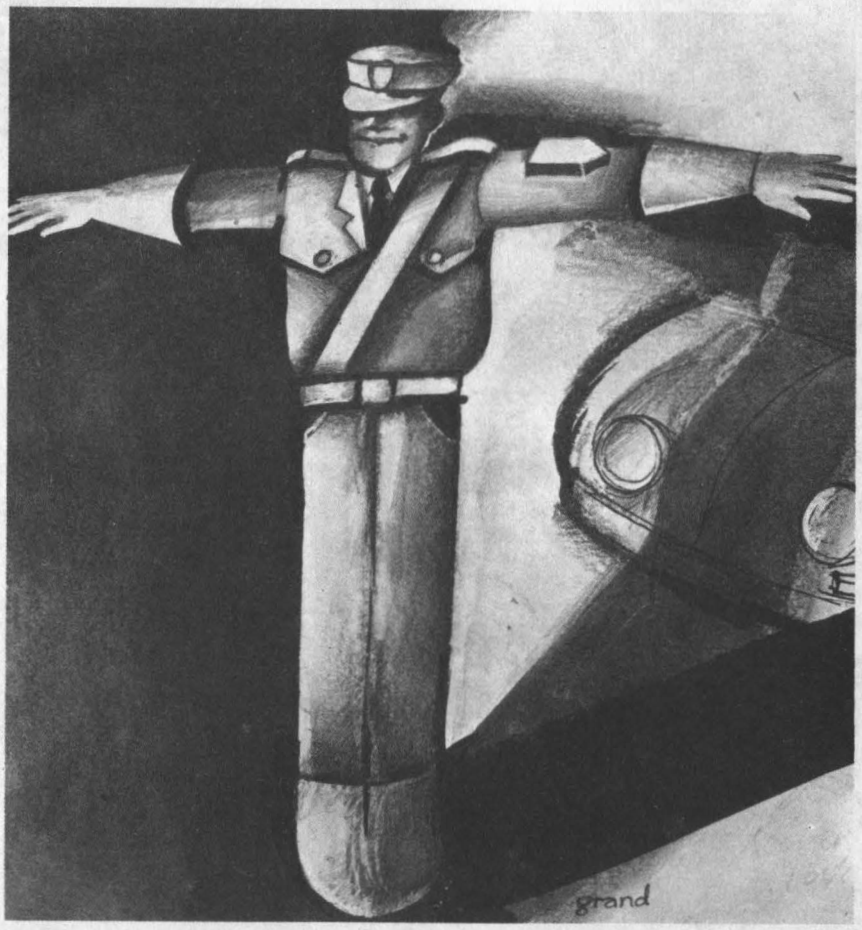

Acest text este întîrziat.

Un om/telespectator stă/doarme în propriul (?) lui fotoliu/scaun (deocamdată neimpozabil), ori măcar înăuntrul propriului său vis/coşmar. Omul are grijile sale. Mai are un ecran t.v. spre care priveşte.

Să presupunem (deşi nu e ficţiune) că sîntem în seara zilei de 4 martie 1992. Să mai presupunem că, din oferta de canale (a se înţelege: unul, două, poate chiar trei), telespectatorul alege S.O.T.I. (poate avea motive, dar cu aceasta am încheiat suita parantezelor).

La exact cincisprezece ani de la cutremurul care îi înghiţea pe cei care pot fi înscrişi, fără a jigni, în orbita centrului gravitaţional numit Toma Caragiu, la cincisprezece ani, deci, telespectatorul postului S.O.T.I. îl poate vedea pe Florian Pittiş intervievat. Bucurie. Bucurie?

Domnia-Sa arde să ne implice, că mulţi sîntem admiratorii săi! , într-o cronologie pe cît de precisă, pe atît de neinteresantă. Un titlu de glorie este exerciţiul verbal de amintire pioasă. Ca ton: **Cîntec despre mine însumi** *a debutat ca spectacol fix la 15 iunie 1985, ziua în care Cenaclului «Flacăra» avea să i se întîmple ce i s-a întîmplat în acel Ploieşti. Altă sinistră zi, am comenta noi. Aflăm lucruri interesante. Cum că acel* **Cîntec...**, *a cărui sursă auctorială nu e nicicum amintită în* **interview**, *s-a jucat, trecînd peste considerentele recent-financiare, de vreo 230 de ori, întrerupîndu-se prin mai 1990. Avem totuşi plăcerea să descoperim, dacă nu cumva am făcut-o cu ochii noştri, ba chiar şi cu urechile, că reprezentaţiile s-au reluat în sfîrşit de 1 martie 1992. Spectacol rock la Teatrul «Lucia Sturdza-Bulandra», sala de la Grădina Icoanei. Mărţişor frumos, poate neinteresant. Generaţiile se schimbă.*

Interesul poate fi captat însă de iniţiativa pe care, şi aici vom relua parantezele abandonate, (Onor Domnia-Sa) Domnul Florian Pittiş o lansează în acelaşi **interview** *acordat postului S.O.T.I.: demnă de crezare, ba chiar lesne a fi pusă în practică, este ideea reluării (fie şi motivată doar parţial) spectacolelor Cenaclului «Flacăra»! O undă de regret se împleteşte cu adierea speranţei că monstruozitatea s-ar putea într-adevăr realiza... Poate că programarea acestei cinice convorbiri t.v. în chiar seara zilei de 4 martie este întîmplătoare. În acest caz e vorba (doar) de o gafă. Pentru că ideea nu poate fi comentată.*

S(p)on(s)orizat de pasiunea Domniei Sale pentru rock-ul autentic, Domnul Florian Pittiş oscilează cu graţie între T.V.R. 1 şi S.O.T.I. Fondul muzical al acestui **interview** *a fost* **Give Peace a Chance.**

■ *ALEXANDRU PLEŞCAN*

04 martie 1992

DAR STELUŢA CEA DE SUS, OARE CE-O AVEA DE SPUS?»

Nu ştiu dacă vîrsta e de vină, dar m-a cuprins un dor de dat sfaturi, imposibil de reprimat. Bineînţeles, tinerilor ori viitorilor confraţi, avînd în vedere faptul că ei n-au de ales: vor, nu vor, primesc sfaturi zi şi noapte, ani la rînd, adică exact pînă cînd... încep ei să dea sfaturi. Aşadar:

Dragi tineri confraţi,

Dacă vreţi ca numele vostru să fie căutat în paginile publicaţiilor, dacă vreţi să fiţi luaţi în seamă (atenţie, n-am spus «iubiţi»,ci «luaţi în seamă»!), dacă vreţi ca opinia voastră să pătrundă (cu riscuri, în ceea ce vă priveşte, dar oricum...) în cugete şi simţiri, NU SCRIEŢI CRONICI! Desenaţi steluţe. V-o spun din proprie experienţă. E o taină a profesiei de critic pe care eu am aflat-o prea tîrziu pentru a-mi mai putea fi într-adevăr utilă, şi tocmai de aceea, pentru a nu vă irosi şi voi timpul în căutarea ei, v-o împărtăşesc.

Desenaţi steluţe. E practic, modern, nu presupune cine ştie ce efort, dar vă asigură popularitatea în masele largi de oameni ai muncii din teatre şi alte instituţii de spectacol. Cronica, oricum, e citită, de cele mai multe ori, în diagonală (nici legătură cu metoda ştiinţifică de lectură cu acelaşi nume) doar pentru a se afla dacă autorul ei «a fost sincer» (adică a lăudat) sau «n-a priceput nimic» (adică, înţelegeţi voi ce-a cutezat să facă). Mai există şi a treia variantă: «L-a pus X să înjure, sînt prieteni de şpriţ». Alte reacţii nu e necesar a fi luate în calcul, ele fiind cu totul întîmplătoare, deci cu totul atipice.

Concret: scriu cronică de douăzeci şi patru de ani, dar certitudinea că opiniile mele — bune, rele, opinii şi ele — sînt receptate o am doar de cînd, lunar, caligrafiez steluţe în Top-ul revistei *Teatrul azi*. Sună telefoanele, mi se transmit mesaje cu mireasmă mafiotă, oameni care nu s-au supărat cînd am scris, preţ de cinci pagini dactilo la două rînduri, că au făcut un spectacol foarte prost, acum sînt la un pas de înjurătura carpato-dunăreano-pontică (trunchi viguros în domeniu, să recunoaştem) azvîrlită în faţă, doar pentru că am pus în dreptul montării pe care au semnat-o două steluţe şi nu trei (trei şi nu patru, una şi nu cinci ş.a.m.d.). La un pas de înjurătură şi la doi de crimă, îmi vine a crede. Sincer vorbind, sînt flatată că reuşesc să dezlănţui cu o steluţă ce n-am reuşit cu douăsprezece sfaturi de text. Probabil, ani de douăzeci şi patru de ani, voi primi şi burse în Atlantida pentru o steluţă în plus.

■ *CRISTINA DUMITRESCU*

https://biblioteca-digitala.ro